

Година VI.

гр. Пловдивъ, 4 Юлий 1899 год.

Брой 23 и 24

В. „Пловдивски Гласъ“
излиза всеки неделя сутринта.

Цѣната на вѣстника е за вѣ България:

За година 8 лева
„шест мѣсесца 4 „

За вѣ странство:

За година 10 лева
„шест мѣсесца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛОВДИВСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИК

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Писма, пари за абонаментъ, дописки,
книги, вѣстници и пр. се испращатъ
въ администрацията.**ИЗВѢСТИЕ**

Подписанитѣ В. Димитровъ и Спасъ Ц. Игнатевъ, честъ имаме да извѣстимъ на всички Г. Г. граждани, правителственни учреждения и селско общински кметове, че ний купихме печатницата на Г-да Братия Ст. Бояджиеви отъ гр. Пловдивъ, която е снабдена съ най нови германски скоро печатни машини, съ разни видове букви и украсления.

Ще приемаме за напрѣдъ да отпечатаваме всѣкакви видове правителствени и тѣговски книги като: вѣстници, списания, брошури, тефтери, фактури, пликове, записи, полици, корици за дѣла, призовки за окръжнитѣ и мировитѣ сѫдилища и селскитѣ общини, описи, протоколи, решения, резолюціи, протести, квитанціи, вѣдомости, циркуляри, годежни и свадбени билети, визитни карти и други, подходящи работи.

Обѣщаваме работа бѣзъ и чиста съ най износна цѣна.

Умоляватъ се всички Г-да шефовитѣ на учрежденията и Г-да селскитѣ Кметове, прѣди да направятъ поръчкитѣ си другадѣ, да се отнескатъ до печатницата ни, гдѣто ще намѣрятъ най износни цѣни и условия.

Печатницата ни се помѣщава въ сѫщето здание № 472 на Г-да Братия Ст. Бояджиеви гдѣто се помѣщаваше по рано.

Съ почитание:
Димитровъ & Игнатевъ.

Обявленіе.

Редакцията ни е упълномочила г-на Асѣнь К. Бърдаровъ да събира абонамента за вѣстника ни за минжлата и настоящата година и да записва нови абонати.

Молимъ приятелитѣ да му указватъ нуждното съдѣйствие.

г. Пловдивъ, 25 Юни 99 год.

РЕДАКЦИЯТА.

ПЕТРЪ НАЧЕВЪ бившъ администраторъ и сѫдия обявява за знание, че ще се занимава за на прѣдъ съ адвокатска професия въ градътъ Пловдивъ.

П. Начевъ

гр. Пловдивъ, 4 Юлий 1899 година.

Какво означава това?

Спорѣдъ декларацията, която направи министъ Теневъ въ камарата на 17 тою, договоритѣ, съ които се испъхда чуждата компания изъ България, князътъ и бавилъ 14 дни, прѣди да и утвѣрди, а сегашните договори, съ които се закръпяватъ чужденците въ България, сѫ утвѣрдени моментално.

в. „Миръ“ бр. 167.

Ето единъ цитатъ, който показва нагледно, какъ се заинтересована за отдаванието нашите жители въ чужда експлоатация и заробвание на България Министъ Теневъ, дворцовия

дакай, открива не само прѣдъ народнитѣ прѣставители, нѣ и прѣдъ Български народъ една истина, която всѣки по-рано и сега знаешъ, нѣ която добавя своята санкция и отъ устата на този дворцовъ министъ. За утвѣрждаванието на прѣвѣтѣ договори князъ се е колебалъ цѣли 14 дни. Защо ли е било това колебание? Ний вѣрваме, а заедно съ нась и цѣлия Български народъ, че тукъ не сѫ били прѣчка интереситѣ на България и българския народъ, защото именно чрѣзъ тия договори се постигаше много нѣщо, което суга се губи. Постигаше се принципа, що всички жители да бѫдатъ подъ вѣдомството на държавата, а заедно съ това отваряше се място за настаняванието на служба по тия жители съ скотини бѣлгари, които сега ще гладуватъ, защото тѣхния хлѣбъ се напъхва отъ едни пладиешки разбойници въ устата на нашите кръвни врагове и зложелатели. А главно чрѣзъ прѣвѣтѣ договори се отстранявахъ всички спѣнки, които разнитѣ чиновници по Хиршовата жителница правехъ на тѣрговците бѣлгари и се усигоряваше износа на южна България чрѣзъ Бургаското пристанище, за което се похарчихъ 4 милиона лева. Да, тукъ не бѣхъ прѣчка интереситѣ на България, а интереситѣ на нѣмските банки и на компанията на источните жители. Сега чрѣзъ новите договори на князогово правителство се постига това, което чрѣзъ прѣвѣтѣ договори не се постигаше за банките. При прѣвѣтѣ договори се запазвахъ интереситѣ на България въ щърбъ интереситѣ на банките и компанията на источните жители, а чрѣзъ сегашните, като се заглага България, продаватъ се нѣйтѣ интереси. При бѣзъвъзнико на княза да подтвѣрди тия договори безъ всѣко колебание и рѣшителностъ и двумѣнне веднага слѣдъ прокарванието имъ чрѣзъ кърването болшинство на камарата, иди да ни утвѣриди въ мисълта, че той нито най малко е ималъ прѣдъ очи, че съ подпишието на тия договори, подпъсва смъртната присъда на България. Да, съ подпишието на такива едни позорни условия и договори, чрѣзъ които се продаде независимостта на България на нѣколкото нѣмски банки, се установява големата заинтересованостъ и на княза по тия договори. Това ясно личи и въ неговата рѣчъ, която той отправи на депутатията отъ кърването болшинство по случай поднасянието отговора на тронната рѣчъ.

За да се види до каква степенъ е имало давление за приема на тия договори ние ще припомнимъ на читателитѣ си, че въ надвѣчерието да се открие камарата дойдохъ майката на князъ и хубавия му, братъ репутацията на когото е отъ съмнително тесество. Тия дѣлъ сътила, които замѣстихъ граченето на гаритѣ въ дворецъ, стоїха до гдѣто се приехъ договоритѣ. Князоговъ братъ заминъ слѣдъ като правителственитѣ кръвнишки избраници подпишахъ смъртната присъда, прѣди да се изслушатъ дебатитѣ по договоритѣ. Майката на княза не е ли и тя замѣсена въ тая продажба на България на нѣмците?

Тая заинтересованостъ на Държавниятъ глава личи и въ други дѣйствия. При съставляването на днешното дворцово правителство едно отъ условията е било и това, че заема трѣбва да се сключи непрѣмѣнно въ Виена. Лицата, съ които Грековъ е третиралъ тия въпроси, сѫ исповѣдали самата истина и въ народното събрание, прѣдъ свидѣтели. Като се има прѣдъ видъ патриотизма на тия лица, които ритихъ Грекова само заради тия прѣдложения, това става още по явно. Ако князъ се усъмни въ прѣвѣтѣ договори и ги намѣри врѣдни, нѣмаше ли основания

и сега да направи сѫщето, още повече като има прѣдъ видъ, че тия договори бидохъ осъдени отъ всички безъ разлика на партия, даже и отъ най компетентното учреждение въ страната на инженерно-архитектното дружество. Врѣдността на тия договори се доказа отъ всички и само единъ човѣкъ, у когото нѣма капка българска кръвъ, който прѣзира всичко българско, който отъ нещастията на отечеството ни получава удоволствие, може безъ всѣко колебание и гризене на съвѣсть, безъ да вземе перото и сложи името си подъ такива едни унизителни и врѣдни за страната ни, за бѫдящето ни, за тѣрговията ни, за националността ни, условия.

Договоритѣ сѫ приети и утвѣрдени вече, и ако ние даваме тия свѣдѣния, това правимъ, за да се охарактеризиратъ още повече днешните дворцови министри и се извади на лице алчността имъ да властвуватъ, заради която пожертвувахъ интереситѣ на отечеството си, отстъпихъ, почти за нищожни цѣни, нашите жители на чужди компании, които всѣкога сѫ били язви за България, а отъ днесъ на сътнѣ нейни ръководители и диктатори.

Да, алчността да властвуватъ тикна тия безрасъдни хорица къмъ крайностите, чрѣзъ които слѣдъ като искали хрова на България, искали и своя, въ когото безвъзратно ще се заровятъ за любугодничеството си къмъ влиянието на България, който до днесъ абсолютно нищо добро не е направилъ за тая мушия, която го кърми и гали като дѣте пеленаче, и на която той отговаря съ змийски ухапвания.

Гдѣ се крие злото на България, всѣки вѣче знае; нѣма нужда отъ по-дѣлги и обстоятелствени разяснения. Това зло е тамъ, гдѣто всѣки го вижда и знае.

»На гладуещите селени се посочватъ вратитѣ на земедѣлческия каси. Царската хазна не е за тѣхъ. Отъ нея могатъ да се отишатъ 500000 лева за разходки на държавния глава вънъ отъ заплатата му, но на гладуещия народъ не може да се даде ни единъ счупенъ грошъ! Такива сѫ свѣтовните работи. Единъ робува, другъ царува.«

(в. България, брой 58/VI).

Селене, отъ гладуещите селени се посочватъ вратитѣ на земедѣлческия каси. Царската хазна не е за тѣхъ. Отъ нея могатъ да се отишатъ 500000 лева за разходки на държавния глава вънъ отъ заплатата му, но на гладуещия народъ не може да се даде ни единъ счупенъ грошъ! Такива сѫ свѣтовните работи. Единъ робува, другъ царува.

Това е позоръ!

Природнитѣ стихии: наводнение, суши, вѣтрове съсипахъ вашия трудъ; прѣдъ вашите ниви, кокурузи вий съ скрѣстени рѣдъ погледнахте образа на глада, на немилостивата мизерия.

Царщината е взела, взима, или ще взема своето.

Природата взе своето.

Вий сте гладни! Нѣмате хлѣбъ — царщината има, тя трѣбва да ви даде, защото и вий ѝ давахте, когато имахте.

Нѣколко ваши доброжелатели — народни прѣдставители напомниха на правителството, че то трѣбва да ви даде отъ държавната каса, която вие пълните, даромъ пари, за да приживѣти, до като Богъ ви даде.

Но, види се, че българина трѣбва за сега само на Бога да се надѣва, макаръ той да не тѣй близъкъ до него, както Н. Ц. Височество князъ Фердинандъ.

Правителството и болшинството му не дадоха помощта, която тръбаше да даде, а ви праша да се заробвате със лихви, тогава, когато, много по-вече, отъ колкото би тръбвало да даджът, се харчи и отъ князъ, и отъ министри и отъ много други кърлеши и дерибеевци.

Да, гладни страдалци, срѣдъ мжкитъ отъ глада, вие тръбва да се заробвате и натоварвате със лихви, за това, че не се заемвате да си помогните сами, а чакате всичко само отъ синове човѣчески и гладни за власть и кражби министри—гешефти.

Но, бѫдящето е свѣтло. Глада е създавалъ каузи послѣдствията сѫ били винаги згрѣмолясването на изѣдниците и вѣстържествуването на правото.

Скжно се откупува право и свобода, но теглото и глада създаватъ срѣдствата за откупуване.

По сливанието на партиите у насъ.

Най послѣ расцѣплението на отдѣлни фракции и жаждата за власть на нѣколко авантюристи и безрамници дадохъ въ резултатъ заробването на България на нѣколко нѣмски банки. Тая цвѣтуща България, която прѣди 10—15 години бѣше облажавана отъ всички, на която членовете се радвахъ на доволство и щастие, днесъ е обречена на погибелъ отъ свои изроди синове, които като стѣпкахъ въ кальта своето човѣшко достойнство, като обезличихъ имената си съ поворнитъ си дѣянія, забравихъ, че тѣ сѫ нейни синове и както Юда продаде Христо—Спасителя за тридесетъ сребреника, иж продадохъ за нѣколко милиона на тия, които на всѣка стѣпка сѫни прѣслѣдвали и прѣчили и които за въ бѫдящъ, освѣнъ това, ще ни диктуватъ.

Прѣдъ перспективата на това зло, ние не тръбва да стоимъ съ сѣрнкти рѣцѣ и да чакаме, щото злото само по себѣ си да се искорѣни. „Злото лѣсно ухажда, но мжно отхожда“, казва пословицата. Като имаме това прѣдъ видъ, наша длѣжностъ е да видимъ, какъ може да се избавимъ отъ злото и чрѣзъ какви срѣдства да постигнемъ това.

Прѣдъ злото не тръбва да се отчайваме, а, напротивъ, тръбва да преримъ сила и енергия за борбата, която ни прѣстои. На всички бѣше извѣстно, още слѣдъ поемание властва отъ днешните дворцови любимици, че тѣхното повикване на власть е да заробятъ България. Това и нанравихъ. И тая тѣхна прѣдателска роль, която играхъ съ едно неокачествено безрамие до край, сплоти българските избиратели, които, подъ натисъкъ на щиковетъ, испратихъ въ свещенната ограда на Народното Събрание свои доблѣстни синове да защитятъ тѣхните права. Тѣ испѣлниха съ доблѣсть своето призвание, оказахъ на всички тѣхни послѣдствия отъ пристигъ и утвѣрдени вече договори, но тѣхни гласъ ненамѣри отклика въ коравитъ сърдца на тия прѣдатели, които по рано бѣхъ подписали смѣртната присъда на майка България.

„Расцѣпи и владѣй“ е дивизата на тоя, който, по една проста случайностъ, има щастието да ржковиди сѫденитъ на България отъ нѣколко години насамъ и да богатѣе на счетъ на оголѣлия вече български народъ, затова пѣтъ особенъ петриотически дѣлгъ, дѣлгъ на синътъ къмъ Майка България, е да се взематъ, макаръ и кѣничко, всички подходящи и наврѣмени мѣрки, за да се тури една прѣграда на тия врѣдни домогвания, вслѣдствие които страната ни достигна до положението, въ което иж докарахъ едни изроди и кръвници, каквито сѫ днешните милостни дворцови лакеи.

На тоя дивизъ ний тръбва да противопоставимъ дивиза: „съединенито прави силата“ и нѣка бѫдемъ увѣрени, че народния суверинитетъ, тѣпканъ така безрѣжно до днесъ, ще излѣзе побѣдителъ въ борбата съ узураторите. Тая длѣжностъ ни налага синовниятъ дѣлгъ къмъ Майка България; налага ни го окаяното днесъ положение на земедѣлците—роби; налага ни го бѫдящето на нашето отечество, което има свои традиции и идеали, които сега за сега така безразсѫдно сѫ обречени на погибелъ за угодата на единъ турски чорбаджия, отъ когото очакватъ благоволение мерзватъ само.

Нашето отечество може да очаква добро само отъ задружното дѣйствие на всички останали партии, които нѣма за какво да дѣлжатъ мегдана, когато ножа е надъ главите ни. Всичките сѫ проникнати отъ любовъ къмъ България и прѣдъ

видъ прѣдстоящата катастрофа, нека всичкисе съединятъ въ едно за задружно дѣйствие противъ зложелателите на отечеството ни, което никога не е виждало добро отъ нѣмцитъ и за въ бѫдяще не може да очаква, защото укрѣпването на България на Балканския Полуостровъ е тѣхната смѣрть и осуетяване адските имъ замисли срѣчу Славянство, което бѣже укрѣпва подъ мощната вакрила на великата славянска държава Русия.

Като казваме, че е настѫпилъ момента за общата задружна борба, заедно съ това ие апелираме къмъ водителите на отдѣлните фракции, не само за врѣменно и задружно дѣйствие, но и за едно сливане. Само въ възможността на едно сливане ие виждаме осъществлението на народния дивизъ: „съединенито прави силата“ и възтѣржествуването на народния суверинитетъ. Днесъ, когато републиканските идеи починаха да си пробиватъ бѣрзо путь въ народната масса и всички да стоварватъ злото върху княза, това сливане става още по належащъ, за да се прѣдпиши България отъ нови безрѣдци и смущения. Това подземно и глухо бучение, което, може би, не достига до ушиятъ на тоя, който тръбва да бѫде справѣдливъ баща на всички—до княза, при условията, въ които то вирѣе и при общето бѣдствено положение на народната масса, лѣсно може да се прѣвѣрне въ единъ ураганъ и да поимете съ себе си всичко. Съ народитъ никой не си е игралъ безнаказано, а ония, които сѫ си позволявали да се отнасятъ съ призрѣніе къмъ народа и да го третиратъ като сборъ отъ канали, сѫ заплащали за своята дѣрзостъ съ главите си. Такава е участъта на ония коронавани глави, които сѫ гледали своето удоволствие и всрѣдъ раскоша, сѫ се надсмихвали надъ участъта на свойтъ подвластни народи. Историята е доста жна за всѣкиго, тя ни дава тия примѣри, въ които можатъ полкове войници сѫ слагали своето оружие прѣдъ разбунтуванія народъ.

Ние и сега пакъ повдигаме тоя въпросъ и апелираме къмъ водителите на останалите партии за едно сливане. Това сливане е възможно, защото тия партии не дѣлжатъ никакви принципиални въпроси, тѣ като всички се борятъ за доброто на народа и вѣтържествуването на народния суверинитетъ. Ако това сливане е невъзможно за всички опозиционни партии, то е належаше за Народната и Цанковска Партии. И дѣвѣтъ иматъ почти еднакви программи, Тѣ не се различаватъ нито по вѣнкашната си, нито по вѣтрѣшната си политика. Слѣти въ едно, тѣ ще образуватъ най силната партия. Нека това сливане стане часъ по скоро и не прѣдъ видъ облагитъ, които може да даде властьта, а прѣдъ видъ доброто за страната ни, защото онова сливане, което става за лични облаги отъ властьта, то не почива на здрави основи и не е трайно; то рухва при най малкия напоръ. Не тръбва да се ровимъ нито въ историята, нито въ минжлото. Примѣри имаме въ настоящето. Сливанието между Стамболисти и Радослависти, което почти се наложи отъ облагитъ на властьта, най релефно може да ни даде опътване. Това сливане е привидно, почти несъществуващо. И при най малкото несъгласие то ще рухне, като всѣко здание безъ основи, построено на пѣсъкъ. Сливанието се извѣсти съ цѣлъ рѣдъ прокламации и окрѣжни, но и днесъ въ провинцията, то сѫществува на думи, а между слѣтите сѫществува най голѣмата омраза.

Съвѣмъ отъ друго естество е сливанието въ опозиция. Общата и задружна борба противъ угнетителите съвѣрва, сплотява борящите се и изглежда всички бивши недоразумѣния, когато благата отъ служби или почетни длѣжности, всѣкога могатъ да послужатъ за нови и поожесточени недоразумѣния и вражди. Жаждата за власть съвѣрва врѣменно и много скоро се замѣства отъ не-прѣмирима вражда: първото е дѣлготрайно крѣпко, а второто е същото съ гнили конци, или на-бодено съ клечки.

Като изхождаме отъ тия съображенія ние молимъ шефовете на Народната и Цанковската партии прѣдъ видъ обстоятелството, че България е на прага на своята погибелъ да се слѣйтъ въ едно, въ който само случаи тѣ ще бѫдятъ полезни за страната и съ съединени сили се опълчятъ срѣчу враговете на отечеството ни. Къмъ тия дѣлвъ партии не ще бѫдатъ злѣ, ако може да се включатъ и демократическата партия, която е сѫщо близка къмъ тѣхъ по всичко.

Това сливане се диктува отъ висшите интереси на България и прѣдъ него тръбва да бѣдятъ всички други интереси, още повече лич-

нитѣ вражди и недоразумѣния. Сливанието и на демократическата партия съ първите двѣ е възможно, защото до 1885 година г-нъ П. Каравеловъ, заедно съ г-на Д. Цанкова, бѣжъ водителите на старата либерална партия и поради личните си недоразумѣния разсѣпихъ тая партия, съ което дадохъ възможность на разните авантюри, като Стамболова, Грекова и Радославова да си играятъ безнаказано съ народните права. И днесъ тѣмъ се налага моралната длѣжностъ въ съгласие съ народната партия да се слѣйтъ въ едно и извѣдятъ отечеството ни отъ критическо положение, въ което е тикнато отъ тия авантюри, вслѣдствие тѣхните стари и лични недоразумѣния.

Само чрѣзъ сливанието ще се постигне вѣтържествуването на народния суверинитетъ, така нагло и безрѣжно тѣпканъ днесъ.

Райските врата завчера бѣжъ отворени и цѣлъ день св. Петър приема посѣщението на своите обожатели, които подъ влиянието на Бахуса тая година безъ сопи и не съ гайди, а музики, му поднасяха свойте привѣтствия. Тѣ сѫ днесъ щастливитѣ, защото шефа имъ наравнѣ съ патронна имъ, еднакво сѫ велики. Единия—св. Петър—ги пуша въ рапа, а другия—шефа имъ—ги ощастливяватъ съ благоволението си и службиците, които никнѣтъ като гѣби. Ако рѣчитъ се дѣржахъ минжлата година по дупките на канаритѣ, днесъ се дѣржатъ отъ вѣрбите и само че крекливитѣ жаби, които нѣматъ още сопаджийско вѣспитание, смушаватъ говорителите, на които обущата се увличатъ въ дѣното на барата или затулятъ въ трѣгуляка за слѣдующия денъ отъ нѣкой дуногъ ракъ, който съ чужди чиези играе на хорото.

Както и да е, врѣмето бѣ добро и поклоници на Бахуса, пардонъ на сопаджията, отпразнуваха и тая година въ нашия градъ патронния си празникъ. Тази година имаше изобилие въ всичко, а най главно въ живителни сокъ, който подкрѣпя силите и завладѣва ума.

Ний нѣма да описваме нито сцената на трогателните взаимни привѣтствия, нито рѣчитъ отъ вѣрбите, ще се ограничимъ само съ влизанието въ града на тия, които, като исказахъ всичките си благодарности на своя патронъ св. Петър, поздравихъ най почтително и свойте съжизници.

Врѣщанието въ града подъ звуковете на сопаджийската марсилиза. „Разбѣснѣ се въ България

Начевичъ герой“

и сиянието на разноцѣвѣните свѣщи и фишети, пукванието, на които се акомпанира отъ прѣгракнѣлите пиянски гласове на пияната тѣлпа, състояща отъ смѣтътъ на града, на брой не по-вече отъ 40 души, които прѣдвождаше **педерастика** помощникъ кмета Н. Габровски на градски бѣлъ конь, приличаше на нашествието на нѣкоя дива орда. При всѣко пукване на фишета, това „ура“, което сѫ ржководѣше отъ педерастека се повтаряше все по слabo и по-слabo. На халостъ отиваха всичките заповѣди на конника, всички да викатъ. Прѣдъ дома на Бочо Христаковъ това внушително (?) болшинство направи нѣколко усилия да манифестира едного отъ свойте стѣлбове и да извика нѣколко пѣти: „долу стамболистъ“, „долу Грековъ“, да живѣе либералната партия на г-на Радославова!

По нататъкъ шестието минъ прѣзъ главната улица и прѣдъ домътъ на г-на П. Шопова слѣдъ многосъдѣржателната рѣчъ на новата красна демонстраторитѣ извикахъ нѣколко пѣти: „долу П. Шоповъ“, „долу Стамболистъ“, „да живѣе либералната партия на г-на Радославова“! „Ура! „Долу Грековъ“! И имахъ право да направи това, защото въ тая кѫща Грековъ и Радославовъ рѣшихъ да се кандидатиратъ Щипковъ, Табаковъ и Каравановъ, които вдигахъ рѣцѣ и крака за заробванието на България. Слѣдъ това съ музика на чело, прѣдвождани отъ свѣтилата Новата краса и педерастика Н. Габровски, тая импозантна (?) тѣлпа крѣстосва до полунощъ сърѣ пазаръ и нѣкой градски улица. Сутринните критики на обиденитѣ и свидѣтелитѣ оставяме за друга смѣтка. За поголѣмъ шикъ, липсващо импозантната фигура на бухалката, който миналата година палѣше фишетитѣ.

Пакъ за евреите.

Кой не знае до какви крайни срѣдства прибѣгватъ евреите, за да съсипатъ съ една нечестна конкуренция тия, които безъ да взематъ

уроци отъ минхлото, сж ги оставали на мира и сж имъ давали гостоприемство? Обаче, когато тая конкуренция отива до крайност, тръбва всички да си отворимъ очитъ и видимъ, че се върши прѣдъ настъ. Всѣка гражданска, която е купувала нѣщо отъ евреите, знае, че мѣжду многото доводи, които послѣдните даватъ, за да отрекомандуватъ стоката си, често завѣршватъ съ думите: „идете, идете при българетъ да ви оскубътъ, като патни и ви даджътъ своите гнилежи, съ които отъ дълги години измъкътъ рафтътъ на магазинъ си“. Тѣ не се свиняятъ да говорятъ така, защото българите търговци не знаятъ за тия тѣхни низки и неокачествени злословия и не смѣятъ да имъ отговарятъ съ сѫщите злословия, защото на българина е съвѣтно да си служи съ такива низки срѣдства, за да печели. Тия и подобните тѣхни злословия, исказани съ особенна интонация, убѣждаватъ лековѣрните граждани, които купуватъ гнилежите, събираните най-щателно тукъ и вънъ. Ние укажахме вече и на примери. Тукъ за не излишно считаме да обѣрнемъ вниманието на гражданинъ и гражданинъ и върху ефтените стоки, които евреите често пакти продаватъ и които напитътъ гражданинъ съ голѣма ухата купуватъ. Тия ефтенни стоки се събиратъ по сѫщия начинъ, както се събираща и тукъ съ продаванието стоките на С. Колювъ. Ц. Мачовъ и гнилежите, събираните отъ тукъ отъ тамъ. А, за да се даде по-голѣма реклама на тия гнилежи, оставятъ се помежду имъ и нѣкои по здрави и модни платове, които се продаватъ по обикновенитъ цѣни, нѣ чрѣзъ които се тури едно лустро на гнилежите. И легковѣрните бѣрзатъ ли, бѣрзатъ, да си накупятъ ефтенни скоки. Всѣдствието тая нечестност на евреите, нашите търговци българе сж принудени по нѣкога да затварятъ дюгените си бѣзъ всѣкакътъ алъшъ-верищъ. Когато тая конкуренция се прави по единъ та-кътъ нечестенъ начинъ, тръбва ли нашите търговци да гледатъ на това съ хладнокрѣвие и да понасятъ безропотно тая съсипателна за тѣхъ конкуренция? Тръбва ли и гражданинъ да останятъ безучастни зрители на тая язва, която застрашава бѫдѫщето на нашите търговци, всѣдствието което всичката ни търговия ще се съсрѣдоточи въ рѣцѣ на евреите и всички днешни търговци, особено манифактураджии, ще тръбва да търсятъ прѣхраната си въ други прѣдприятия? Не, нѣ затова ще се повѣрнемъ въ идущия брой, като ще укажемъ и на мѣрките, които ще тръбва да се взематъ.

Нѣколко думи по въпроса на славянството.

(Продължение отъ брой 20).

Пушкинъ е писалъ това въ врѣме на полското възвание, въ тридесетата година на това столѣтие, когато западна Европа съ нетърпѣние очакваше погибнинето на Русия. Той е ималъ прѣдъ видъ само този краенъ, исклучителенъ случай, когато събитията поставятъ славянското дѣло въ таково безисходно положение, що самобитността и независимостта на нашия народъ станатъ несъмѣстими съ самобитността и независимостта на другите славянски народи: когато ще настане денъ да се рѣшава страшния въпросъ *кой да успѣе и кой да умре?* ние или другите славяни: когато се запали мѣжду тѣхъ и настъ вражда и борба на смъртъ. Дано не минава прѣзъ главата ни такова бѣдство! То може да побуди цѣлия славянски миръ. До такъвъ именно страшенъ кризисъ ще дойде работата, ако нѣкога руския народъ обезумѣе отъ желанието да завладѣе всичките славянски народи и да ги погълни. Може ли да се помисли, че свободолюбивите и независими черногорци, че дълговѣрмено борившите се сърби отъ турцитъ за самоуправление, че страдавшата и съ непрѣклонна борба спечелила съзанятието на своето право за самоуправление. Чехия—нѣма да станатъ да защитаватъ своята самостоятелност до послѣдна капка кръвъ? Малко ли главоболия ни направи Полша? Стрѣмленето на руския народъ да погълне другите славянски народи ще спечели тѣхната вражда къмъ себе си, и вражда безисходна, гибелна.

Такова едно стрѣмление ще бѫде безсъзнателна работа на враговете на славянството. Немѣ е немислима, невъзможна самостоятелна Русия въ братския съюзъ съ самостоятелните славянски народи? Кой е доказалъ такава невъзможност? Кой може да прѣдѣши бѫдѫщето? Защо да възбуддаме и страхъ и недовѣrie въ тѣзи, съ които ни прѣдстои да се съединимъ? Свободно ли тръбва да бѫде това съединение или насилиене? Насилието прѣдизвика ожесточение.

Вражда и озлобление ли е призвана Русия да сдѣле, даже въ своето семейство? — Ней ли е отсаждено да извѣрши мѣрката на злото въ човѣчеството съ посѣтителство на своите единокрѣвни? — Насилствено то погълъщане единъ народъ отъ други не е ли добродѣтъ на дивите народи и дивите врѣмена?

Отъ дивите инстинкти отдавно се е отказало съзанятието на човѣчеството: то се бори противъ всичките негови проявления, и рано или късно ще побѣди. Народътъ, обаче, които насилватъ, се разврѣщаватъ и по-

гибнуватъ, защото кръвожалните инстинкти не даватъ място на нравственитетъ.

Други пѣтъ мислятъ, че Русия е прѣдназначена да има политическа идемония надъ другите славяни. Ние не виждаме нѣкаква неминуема необходимостъ за такава идемония. Съ движението на човѣчеството на-прѣдъ материалната сила трѣба да се намалява, а нравственото развитие на славянските народи да нараства, и тоя отъ тѣхъ ще се възвиси надъ другите и нравствено ще прѣвъзствува въ тѣхната обща дѣятелностъ, които внесе повече духовни дарове въ славянското семейство. Неможе да се не вземе прѣдъ видъ и това, че нѣкои отъ славянските народи сж си изработили самостоятелни форми на държавно самоуправление и твърдъ силно и ясно съзнаватъ своето право на държавна самостоятелностъ. Да се унищожи въ тѣхъ и едното и другото би могло да се достигне само съ най-безобразно насилие.

Ако послѣдните завоевания на русия, въпрѣки желанията на народъ, удържанъ отъ нея подъ своята властъ, сж такива, що може да се помисли, че право на мѣча и завоеванията е въскръснало изново съ прѣдната си сила, то азъ ще забѣлѣжа само, че дѣлъто на прусия е още далечно несвършено и въ послѣдното двадесетолѣтие европейските държави признавали на народите право да не се покоряватъ на грубата сила на мѣча и се обрѣщаха къмъ тѣхъ да ги питатъ, какво искатъ. Трѣба да се полага, че зарята на новите основания за устройството живота на народите нѣма да уgasне, а ще доведе подиръ себе си и сълънцето.

Да послушаме сега, какво говорятъ единокрѣвните нации братя на югъ и западъ, съ съзанятието на какъвъ идеялъ сж закрѣпени тѣхните нравствените сили. Ние слушаме изъ свободната Сърбия благословящия гласъ на вейния митрополитъ Михаилъ: „Благослови, Михаилъ Петровичъ“, пише той на Михаилъ Петровичъ Погодинъ, като го поздравява съ денъта на юбилея му „да доживѣте до радостта на общото щастие и освобождаването на всичките славяни, да ви утѣши дочаквалието осъществлението на искренното братство между всичките славяни за трайността на тѣхната самостоятеленъ животъ и свобода“. Това е гласъ на нашата църква, които несъмѣтно исповѣдува, че нѣма другъ Господарь на живота, освѣнъ Христъ. Спасаща любовъ, която не ще бѫде обвита отъ тѣмина, — за друга цѣль, както пришествието на „искренно то братство“ въ което е истината, радостта и щастието. Прѣстоятеля на сърбската църква вѣрва, че на това братство ще се утвѣрдятъ трайно самостоятелността и свободата на членовете на славянското семейство, и че врѣмето на тѣхното братско съединение, пълно съ общо щастие, е тѣй близко, що даже благословия мастигия юбиларъ да доживѣ до неговото радио пришествие, който е единъ отъ апостолите на „славянската взаимностъ“, спорѣдъ изрѣженията на чешкия адресъ.

Нѣ е още единъ мѣжестенъ гласъ, който иде отъ първия постъ на славянството, който се е врѣзълъ въ самото сърдце на враждебния немъ германски миръ, гордѣливъ съ своето могущество, — гласъ на „първата славянска стража“, както самъ той спрѣдливо се нарича, този ратникъ за славянското дѣло, всѣко едно слово на когото е запечатано съ голѣми нравственни подвиги, — гласъ многознаменателенъ, отправенъ къмъ сѫщия почтенъ юбиларъ „съ трудовете на когото прѣимущество е разрастнало по широка въ Русия идеята на взаимността и благотворно е дѣйствува на всички духовенъ животъ на великия народъ“. И този западенъ славянинъ, съ силата само на самодѣятелността на своя духъ е възводилъ въ себе си неодолимата енергия на славянското самосъзнание, въ страданията и упорната борба съ прѣвъходящите сили на славянските врагове, които го заобикалятъ отъ всѣкъдѣ, които добре познава силите имъ, а той утвѣрждава; „че не далечно е вече врѣмето за възтържествуването на славянинъ“. Той, като е изучилъ дѣлбоко елементъ на славянския духъ и тѣхната многострадална история, като е испиталъ на себе си всичките язви, неповосими отъ озлобленната неправда, и като е разбралъ силата на това нравствено начало, което може би, е отсѫдено на славянския миръ да осъществи въ своя животъ и да го избере за свое оръжие, — казва: „Не е вече далечно това врѣме, когато славянския народъ, ий-младия синъ отъ кавказското плѣме, ще дойде въ пълното съзнание на своята сила и единствено, като прѣдѣнъ дѣятел на попрището на человѣчеството, и никога, като гонител на цивилизацията, никога, като притѣкител на другите; а напротивъ, като провъзвѣстникъ на правата на човѣка, общи за всичките въ равноправността и вѣчния миръ“. Това слово е подписано отъ Палацки, Ригеръ, Браунеръ и други водители на чешкия народъ, словото на които не е направдено. „Първата и най-напрѣдна дѣятелностъ“, къмъ която ни призовава това слово, ние ще побѣдимъ, и къмъ нея ще влекатъ съзнателно или безсъзнателно всичките условия на нашия битъ, и ще нуди многострадалната наша история.

„Провъзвѣстието на човѣнките права, общи за всичките съ равноправността и вѣчния миръ“ може ли да се устрѣмъза да погълне правата на свойтъ единокрѣвни и да сѣе възражда и настъ вражда и алчностъ за завоеването? Ние, ние сме длѣжни да утвѣрдимъ и ще утвѣрдимъ, ако ни удастъ съ това провидѣнието, нашата славянска взаимностъ на братството, въ което за всичките членове на нашето семейство, самостоятелността и свободата на всѣки братъ е драгоценна, като тѣхната собственна.

Да бѫдѣшъ „провъзвѣстникъ на равноправността и човѣнките права“ — какво велико назначение въ човѣчеството! За пришествието на такъвъ провъзвѣстникъ на всеобщата равноправност е настапало вече врѣме, и човѣчеството го чака. Ще се отклонимъ ли ние отъ такова едно назначение? — „Наистина, нѣвъз-

можно е,“ казватъ всичките чешки борци, „що единъ дозрѣлъ народъ да се ръководи отъ нѣкой другъ, а не съ тѣзи идеи, които живѣятъ и дѣйствува въ него.“

Живѣятъ ли тѣзи идеи у насъ, макаръ и скрито, като жарава подъ пепель?

Ние не възлагаме надѣжда на материалната сила; — тя е лошъ служител на правдата, и всичките плодове на дѣлата ѝ, ако не лѣжи въ тѣхната основа нѣкаква нравственна цѣль, колкото и да сж бѣдѣтели, нѣма да живѣятъ дѣлго. Ние сѫщо не признаваме и особенна висота въ руската цивилизация, съвременна намъ. Ние се обрѣщаме къмъ тѣзи елементи на народния животъ, на които се строи самобитната сила на цивилизацията на всѣки единъ народъ, къмъ тѣзи възможности, които прѣдставляватъ основанията на битъ на нашия народъ за рѣшението на прѣдназначената намъ отъ историята нравственна задача. Въ какво се заключаватъ тѣзи възможности, които прѣдѣба да становатъ дѣйствително дѣйствуващи сили, които да опитватъ нашите знания и нашата дѣятелност къмъ испълнението на нашето нравствено призвание?

Въ нашата безословностъ, въ общния битъ на нашия народъ и въ истинния духъ на нашата църква, че истината е дадена на святата сила на любовта, съединяваща човѣнците съ свободно братско обединение. Върата е познаницата истини на любовта. Ако нашата църква се очисти отъ това, което държи скрито, святината на истината, отъ нея исповѣдуема, и като се испълни отъ духъта на любовта, съ свободно слово ще прѣдаде тѣзи истини на любовта на руския народъ, то руския народъ, пригответъ къмъ това отъ своя община битъ, който не знае въ себе си никакви враждебни съсловни наслоения, възпламѣнъ и упложенъ отъ съзанятието святынта на братството, ще бѫде провъзвѣстникъ на човѣнките права, всеобщата равноправност и страстелна сила въ съзанятието братски—равноправното славянско семейство, ръководимъ въ своя вътрѣшенъ животъ отъ не признанието на грубата сила, а правата на нравствения духъ и правдата.

Този идеалъ въ живота на славянското семейство е много различно изказване отъ Хомяковъ, Кириевски, Аксаковъ, Погодинъ и други.

И така, дѣлбокото съзанание правдата на тия идеалъ е внушило на незабавената память на Алек. Ст. Хомяковъ слѣдующи стихове.

Не гордисъ передъ Бѣлградомъ, Прага, чешкихъ странъ глава!

Не гордисъ передъ Вишеградомъ,
Вспоминъ: Мы родные братья,
Дѣти матери одной,
Братъя — братскія обѣтъ,
Къ груди грудь, рука съ рукой!
Не гордисъ силой дланъ,
Тотъ, кто въ битя устоялъ;
Но скорби, кто въ долгой браны,
Подъ грозой судьбы палъ.

Испытанъ времѧ строго, —
Тотъ, кто палъ, въстанѣтъ виновъ,
Много милости у Бога,
Безъ границъ его любовъ.
Пронесется мракъ ненаситний,
И ожиданный давио,
Возсіяеть день прекрасный,
Братя станутъ заодно:
Все велики, все свободны,
На враговъ-побѣднѣй строй,
Полны мыслию благородной,
Крѣпки вѣрою одной!

Сѫщото съзанание въ ръководило неговата мисъль, когато е писалъ въ албома на В. В. Гункъ слѣдующо:

Не дай ей рабскаго смиренъя,
Не дай ей гордости слѣпой,
И духъ мертвящій духъ сомнѣнія,
Въ ней духомъ жизни успокой.

„Тѣзи мои молитви е за всичките славяни. Ако нѣма у насъ съмѣніе, ние ще имаме успѣхъ. Ние ще бѫдемъ силни, само да не забравимъ братството.

Считамъ се истинно щастливъ, и дѣлго ще помни, че можахъ да запиша това въ книгата Ви.“

— КРАЙ —

[P-a.]

ВЪЗРЪШНИ НОВИНИ

— На 29-и Юни т. год. Петровъ-денъ, въ църквата „Св. Николай“ се отслужи тѣржествена литургия, на която се забѣлѣзваше голѣмо присъствие на дами, на които личахъ пъстритъ монди, и облѣклата на които, съединени често пакъ съ „сертимета“ върху лицата, турятъ на видъ присъбрния за насъ фактъ, че малко туряме близко къмъ сърдцата си общата национална нужда и сиромашия; че малко ни боли отъ това, че България се продаде на нѣмци и чафути, че нѣмаме н

ници, ала съмнително ни е дали е разбранъ отъ дамското ни общество, цѣльта на което за издаванието въ църквата е съвсѣмъ друга, а около 40 душъ имѣ, които присъствувахъ, едва ли имахъ желание да слушатъ, когато се забавя съ това работата имъ въ кафенетата

— Единъ отъ приятелите ни, като пътувалъ по Дунава, въ маджарски парадъ, встъпилъ въ разговоръ съ лице, което се прѣпоръчило за Видинския българинъ, а въ сѫщностъ било българо-чафутинъ, та като станало думата за Плѣвена, че, ужъ, щялъ да прогресира съ отварянието на ж.-пътната линия, чафутина казалъ много на мѣстото си думата, че „прогресъ ще биде само за еврейтъ“, защото Плѣвенци сѫ захлъснати въ партизанства, па дори и женитѣ имъ сѫ партизанки, а чафутина обича да лови риба въ мѣтната вода. Но този въпросъ пакъ ще се повърне.

— Дѣлата на дружество „Нива“, което, както се вижда отъ всичко, е създадено, за да мотътъ основателите му, които сѫ същеврѣменно и несмѣняеми негови управници, да грабятъ и да правятъ гешефти, отдавна сѫ приели характеръ на тѣжки прѣстъжления и било чрѣзъ печата, било чрѣзъ личнитѣ оплаквания на ограбените, тѣ сѫщо не отъ скоро сѫ извѣстни на прокурорската властъ, която по тѣхъ би трѣбвало безъ подканване до сега да извѣрши онова, което ѝ, полагатъ дѣлъноститѣ, като такава властъ. Обаче, ний съ очудване констатираме, че отъ слѣдственитѣ власти се чака, до като стане нужда за специаленъ слѣдовател или до като отчаянието създаде по друга работа за г.-на слѣдователя. Ако бѣше подадено заявление отъ дружество „Нива“, че нѣкой сиромахъ, вѣроили невѣроили, спрѣдъ него, се е заклѣлъ лъжливо, за да се избави отъ орловитъ ногтѣ на тия своего рода благодѣтели, то сигурно обвиняемия до сега щѣше да биде присъденъ, защото е ималъ смѣлостъ да се провини прѣдъ съвѣтъта си, нѣщо, което и нашитѣ гражд. закони признаватъ, като казватъ, че рѣшителната клѣтва била за странитѣ нѣкаква си Transacti-я; но когато съ стотини нещастници по прѣстъженъ начинъ сѫ оставени безъ подслонъ и залъкъ хлѣбъ, тогава нашитѣ власти показватъ медленностъ.

— Съобщи ни се, че всичкитѣ заявления противъ дружеството „Нива“ били присъединявани къмъ нѣкакво си най-напрѣдъ образувано дѣло, та, *демекъ*, излиза, че се чака да прѣстане подаванието на такива заявления. . . . Отказваме се да въразяваме; ще помолимъ само да се направи потрѣбното, за да не бѫдемъ принудени да правимъ втори путь по дѣлги подсъщания.

— Нашитѣ общинари показватъ такава бурна дѣятельностъ, че човѣкъ неволно дохожда на мисълъ, че тия хора сѫ набирали съ години енергия и умъ и сѫ чакали само момента, за да избухнатъ изведнѣжъ. Но ако се обѣрне отъ друга страна внимание на обстоятелството, че тая дѣятельностъ се проявява най-безмисленно, трѣскаво като при изгубено съзнание и въ очевидна врѣда на общинските интереси, не може да не се дойде до заключението, че тия хора страдатъ отъ неискрѣма властомания. Всѣки разбира, че общинските срѣдства се прахосватъ по прѣдприятия, които сѫ прѣдназначени да служатъ като агитация за бѫдящия чорбаджилъкъ, само нашия богословъ Иванчо не иска да разбере, че хитростта му е плитка и слаба, като неговата тѣрговска способностъ. Вижда се, че врѣмето е минавало безъ да е донесло баремъ капка разумецъ за нашитѣ обични избраници. Ако господинъ кметъ излѣзе и заяви въ общинската органъ в. „Бидателъ“, че ще послуша съвѣтътий ни, ние обѣщаваме да му съобщимъ планове, които хиляди пѫти по сигурно и по много ще му създадѫтъ репутация, отколкото прокарванието на разни канали — клоаки, които единъ денъ сигурно ще бѫдатъ прѣдназначени да побѣрѣтъ и отнесътъ нечистотитѣ на партията, къмъ която той приналѣжи. Ще чакаме, ще видимъ.

— На 29 т. м. Д. Джинакий кметъ бивши стамболистъ, а послѣ Нороднякъ, Цанковистъ и сега вѣрътъ радославистъ се е отличилъ, както трѣбва, остава да бѫде вече назначенъ само за оклийски начадникъ нѣгдѣ. Слѣдъ устроенъ гуляй на Вита по случай патронниятъ празникъ на сопаджийтѣ бай Ганю, пардонъ Кѣню, се врѣща съ шайката си въ своя дюкентъ. На гуляя било нагласено, за означене на празни-

ка, да бѫдатъ бити нѣколко лица, между които и съвѣтника Илия Пановъ. Не много слѣдъ заврѣщанието на гулящите въ дюгена на кмета минава и Илия Пановъ. Повикали го въ крътиата и кмета заповѣдва на общинския стражаръ да го арестува. Скроенъ планъ се прилага въ дѣйствие. Стражаря подкарва Илия Пановъ да го арестува въ общин. канцелария. Понеже часътъ е билъ около 9 послѣ обѣдъ, то Илия Пановъ угадилъ, какво го очаква и се опиталъ да избѣгне, нѣ стражаря го настигва, удари го задъ вратътъ; отъ който ударъ пада на земята. Слѣдъ това го удрилъ и газилъ до насита и арестува въ общин. управление, обтѣжилъ въ кръвь. Слѣдъ 10 минути се явява и Кѣно, още съ единъ отъ шайкаджитѣ, и вижда въ какво положение се намѣрва бития, нѣ пакъ не му позволилъ да отиде въ домътъ си да си почисти и измие ранитѣ, или да се погрижи да му се даде медицинска помощъ. Въ сѫщата стая билъ арестуванъ и Стефанъ Диковъ, който билъ срѣщенътъ отъ стражара на улицата. И двамата прѣстоели арестувани цѣлата ноќь и на сутринта освободени. Какво показва това? Не дойде ли вече врѣмето на саморасправията? Да му мислите тѣзи, които създадохъ това положение. За сега толкова.

— Въ селото Бохотъ е станжало едно убийство, подробности на липсватъ, въ слѣдующия брой ще явимъ подробнотитѣ.

— Единъ отъ администраторите на в. „Народни права“ е назначенъ за надзирател на липният Романъ — Плѣвенъ. Обаче милостъта му, който се именува Я. Поповъ, вместо да си гледа работата, ходи по селата да прави митинги за въ полза на правителството и да мюзевирствува срѣщу другаритѣ си. Това за свѣдѣние, комуто се слѣдва.

— Въ в. „Прѣпорецъ“ четемъ, че министерскиятъ съвѣтъ е отпусналъ на князъ 500,000 лева да прави разходки по Европа. Слѣдъ толкова умора, докдѣто се зароби България, настава врѣме и за почивка. Че народа нѣмалъ, че да єде, че добитъка му ще измре, кой иска да го знае. Всѣки се грижа за сѣбе си, още повече тия, които не сѫ се раждали въ България и които се гнусятъ отъ каналийтѣ, които наричатъ народното събрание лудница и народнитѣ прѣставители улични хора. Тежко и горко на България отъ такива управници Янѣ-кеседжии.

— Въ вѣстникъ „Н. Отзивъ“ е напечатанъ ликътъ на единъ отъ истинските прѣдатели, който въ жаждата си за власт и грабене, отиде чрѣзъ своите гладници, та зароби България на нѣмскиятъ банки и усигори за дѣлги врѣмена не само Австрийското и маджарски влияния, нѣ и диктаторството на нѣколко австрийско-еврѣйски банки, на които другъ единъ бѣше заложилъ имотите си, както съобщава минжлата година „Новъ Отзивъ“. Ние прѣпоръжваме на всички да видятъ този ликъ и запомнятъ добръ образа на този кръвникъ, който отъ вѣрътъ пазител въ опозиция на народния суверинитетъ, станъ най-прѣданныя дворцовъ лакей и узурпаторъ на народнитѣ правдини.

— Шайката продължава да малтретира хората, безъ да има нѣкой, който да се застъпи за бититѣ и истезаванитѣ. И черкезитѣ не бѣхъ толкова безчеловѣчни и жестоки, каквито сѫ шайкаджитѣ М. Иванчовъ, Кокошарчето и други. До кога ще се продължаватъ тия буйства, ние не знаемъ, нѣ вѣрваме, че докдѣто тѣзи своеизлици не намѣрятъ нѣкой, който да имъ заплати или съ сѫщата монета или докдѣто всички граждани не взематъ мѣрки да се защищаватъ съ оржжие и простиратъ нападателитѣ мрѣти на мѣстата имъ, до тогава нито властъта, нито прокурорството ще взематъ нѣкакви мѣрки. Ежедневно побои. Е, гдѣ се намѣрваме най-послѣ? Не стига ли шестъ мѣседа побои, чупене прозорци, заканвания и пр. работи.

— Още единъ случай на побои. На 27 Юни е битъ до смѣрть въ града Хитровъ отъ с. Буковлукъ. Нещастника сега лежи тежко боленъ на постелка и едва ли ще оживѣе. Нападателитѣ му сѫ сѫщитѣ, за които помѣняхме по-горѣ. Управия! Кой е сигуренъ вѣче, че нѣма нѣкакъ посрѣдъ бѣлъ денъ да бѫде смазанъ съ бой? Такива врѣмена не бѣхме виждали, нѣ бѣхме живи да видимъ.

— Въ редакцията ни донасяха едни обуща, намѣрени на Петровденъ въ кайлѣка — на мѣсто то, гдѣто либералната дружинка въ града ни, празднувала празника на партията си. Лицето, което донесе обущата въ редакцията, съобщаващо, че тѣ принадлежели, както се научило, на

оратора, който покаченъ на върбата е държалъ инпозантната си рѣчъ къмъ пирующите дружинари, но понеже то — лицето което носеше обущата — било работникъ и не му оставало врѣме да диге, кой е той либераленъ ораторъ, който се въодушевлява само, когато се покаче на върба, понеже се стѣнявало да се яви лично прѣдъ оратора, който не се осъща, когато му смѣжнуватъ обущата отъ краката — вижда се отъ въодушевление да е билъ прѣминалъ въ захлъстналостъ, защото ги донася въ редакцията ни. Редакцията, обаче, се отказа да ги приеме.

— Г.-п. X. П. — Писмото Ви, въ което ни съобщавате нѣкои ища, както по тѣрговските, а така също и религиозните работи на евреите, а особено по фактите въ сврѣзка съ христианството и отношенията на нѣкои отъ евреите къмъ християните, ще обнародуваме, слѣдъ като провѣримъ, понеже въпроса съвсѣмъ не е тѣй частенъ, както вие казвате. Той е общъ и се досега до това дедже, гдѣто сѫ стѫпили сърбите.

— Противъ упропастителя на Сърбия ексъкраля Малана е направено покушение. Едва най-послѣ се намѣри единъ рѣшителенъ сърбинъ да се рѣши да оттърве Сърбия отъ този шантажникъ и комарджия, обаче безъ да постигне цѣлъта си. Такава е била винаги участъта на тириани, които за личното си удоволствие и интересъ сѫ жертвували интересите на държавите си. Нека това го има прѣдъ видъ тоя, който по всичко стѫпя въ диритъ на Милана и който се тѣкми да ни води и насъ до това дедже, гдѣто сѫ стѫпили сърбите.

— Плѣвенскиятъ циганско-турско-шайкаджийски-гъсѣничарски избраници, както съобщихме и минжлата брой сѫ утвѣрдени. Но го случай е интересна рѣчта на русенскиятъ адвокатъ и министерскиятъ кърваво-шайкаджийски избраникъ Панайотовъ, който, види се, че по рапо и сега не живѣ въ България, а нѣгдѣ изъ централна Африка или Китай, та не знае, че 25 общински управлени съ единъ указъ отъ князъ по исканието на Радославова и Грекова бѣхъ растурани още на Априлий, та избраний въ Стоилово врѣме кметъ Данайловъ не бѣше и сега такъвъ и не той бѣше организатора на шайките, а тричленната комисия на чело съ бухалката Т. Щирковъ, който е въ сѫщата камара съ него заедно Дивотий отъ подобенъ родъ сѫ допустими само за ахмати и невѣжи отъ рода на Щиркова, но не и за лица съ притенций на ученостъ, за каквато претендира Панайотовъ, който безъ срама твърди това, което и Щирковъ съ, всичкото си величие на бездарностъ и неграмотностъ не би си позволилъ.

— »Надѣжда«, е вѣстникъ на единъ полу-татаринъ, който защищава исклучително своите лични интереси. Ние молиме напишътъ читатели да го прочетятъ, ако имъ се удае случай, и тѣ ще видятъ, че г. Д.-ръ Стайковъ, абсолютно не знае, какво иска и какво пише. Ние заключихме отъ излѣзилъ му до днес броеве това, че за него всичко щѣше да бѫде добръ, ако бѣше избранъ въ Туграканъ нар. прѣдставителъ, а сега му били виновни окр. управител и тутр. окр. начадникъ Люднаканъ Д.-ръ Стайковъ — татарсъ-ратлията, трѣбова да разбере, че за него не е мѣстото нар. събрание, а нѣкадъ въ нѣкой татарско село за церибашия.

— Татарина Стайковъ, трѣбова много да го е заболѣло, когато прочелъ условието по едно дѣло между адв. Доковъ и мѣстното общинско управление, та се прозява въ начаврата си, че били гешевгъ, и че Доковъ билъ деребей. Само за това злословие Д.-ръ Стайковъ е биль способенъ.

— Доплѣтъ народни прѣдставители расправѣли, че скоро щѣло да има размѣстяване въ сѫдебния персоналъ, защото били вече нетърпимъ. Чудно нѣщо, въ какво сѣстои нетърпимостта за г. Т. Щирковъ?

— Пакъ сѫ се раслѣпили. Бѣхме свидѣтели завчера на 20 вечерта, когато Радославовата дружина се врѣща отъ Кайлѣка съ музика на чело пѣюща „Разбѣснялъ се е въ България Начевичъ Герой“ и викащъ: „долу Стамбалистъ!“ Това се повторили и прѣдъ Петъръ Шоповъ, гдѣто викали сѫщото. На този гуляй сѫ биле само чистокръвните Радослависти на чело съ помоц. кмета Габровски, и адвоката Н. Крѣстановъ, който се отличаваше съ това, че бѣше къръкютюкъ пиянъ. Браво ще кажиме ние.

— Г.-нъ Серафимовъ, членъ при мѣстния окр. сѫдъ, е прѣмѣстенъ въ Сливенъ, а на него мѣсто идва г. Д.-ръ Петковъ отъ Разградъ.

— „Търг. Вѣстникъ“, прави едно извлечение отъ дебатите, които сѫ ставали по утвърждаванието на Плѣвенския избори. Насъ, като вѣстници, ако и да ни интересуваше този цигано-шайкаджийски изборъ, като земахме прѣдъ дѣлъто испитание, въ което большинството ги държа, и защото за онова, за което бѣхъ имали — за договорите и конверсията, се прие отъ тѣхъ, молихме събранието да ги утвърди. Днесъ, ако искаме нѣщо да спомѣнеме за този изборъ, това е само нахалността, каквато сѫ дѣлъ имали нѣкой народ. прѣдставители, между които дѣлъ имали сме да споменеме на първо място името на К. Панайотовъ, подпрѣдсѣдател, и Д-ръ Дагоровъ. Първия, като е искалъ утвърждаване на избора, защото билъ тихъ и миренъ, ималъ е ище смѣлостта да заяви, че билъ познавалъ града Плѣвенъ, и че изборътъ другъ не можелъ да пеши, освѣнъ нашите ржодигачи. Панайотовъ познавалъ Плѣвенъ толкова, колкото познава дѣлъ имали си, която така недостойно заема. Отъ единъ можемъ юристъ, да нахалничи, това, поне, никога можехме да допустимъ. Д-ръ Дагоровъ залижва, ако не една плѣсница, то една храчка право въ лицето. Негова милост ималъ куражата да плащи, че по избора въ Плѣвенъ биле пратени 120,000 л.!! Отъ гдѣ на кждѣ знае негово глупаво величие, че сѫ биле пратени 120 хил. и кому се дадени тѣзи пари? Нашите цигански прѣдставители глухи ли се били да не разкажатъ поне, или тѣ сѫ биле сѫщите, които пустнали фетиля на единъ извѣтрѣлъ докторъ? Сиди се, че тѣрговците, които получаватъ чрѣзъ вѣстното ковчежничество пари, трѣбва да се родятъ съмѣни, че сѫ пратени за изборите. Огънска страна, ние позволяваме на Тодоръ Щирковъ и Цв. Каравановъ да провѣрятъ добре било тукъ било въ София, и да видятъ колко хиляди лева сѫ пратени въ Плѣвенъ, на чие име, ако намѣрятъ, ние ги увѣряваме, че ще ги издѣлъмъ наравно, и ще помогнемъ на бухалка въ задълженята, които има къмъ К. Хубано. Безсрамието на Дагоровъ го прѣпоражча за единъ извѣтрѣлъ глупакъ, каквито рѣдко се срѣщатъ въ тоя божи свѣтъ.

— **Лимонъ** билъ вече исцѣденъ, както служише. Другаря на г. Табакъ, г. Хр. Чакаловъ, се правяше въ едно възвание бездомникъ пр. скоро щѣлъ да се напуска, защото лимонъ вече исцѣденъ. Ние бѣхме прѣдсказали мнозина, че сега не се чудиме на това. Сега суша, та и ораторството му не чини вече пари. — Прѣди нѣколко дни мястния вѣстникъ, съобщилъ за една крупна афера, вършена между приставите съ съхраняването у тѣхъ суми. комисията, която бѣше натоварена да издири тѣхъ слухове, констатирала, че у пристава Гѣрковъ, се оправдавала една сума, вслѣдствие на кое и се възбуди срѣщу него углавно прѣслѣдване. Втория приставъ — Чантовъ, който старално се е оправдавалъ прѣдъ публиката, напълно бѣше спечелилъ публичното довѣрие, защото тѣщъ Гѣркова, бѣше се установило прѣстѣплението. Всѣкий гледаше на Чантовъ, като на лице, на което невинността, непричастността въ какво злоупотрѣбление стои на първо място. Баче, щомъ дошла работата и до него, останало се, че и неговия косъмъ не билъ чистъ, и неговия джебецъ влѣзли нѣколко хиляди, които били внесени скоро, защото Чантовъ ималъ

спестени бѣли пари за черни дни. По нататъкъ кой знае какъ, но у г. Чантова, намѣрили се двойни квитанционни книги, една за него у дома му, друга за прѣдъ кума, и, както слушаме въ нея и другадѣ се крило всичкото расковничество, което скоро ще раскове онова мнѣніе, което общество бѣше си съставило за него. Ние ще държимъ читателите си въ течение на цѣлата афера. Казватъ ни още, че г. Чантовъ билъ ходилъ съ визита у нѣкой сѫдий да ги моли да бѫдѣли съходителни къмъ него.

— Замолени сме да питаме мястното общинско управление, истина ли е, че било продадено общ. бранице Чобанъ Чокуру на Бърдаритѣ и истина ли е, че Карабѣлювъ свободно пасе въ браницето Дрѣнъ? Думата има общината, която строи чушки и калдѣръма хозяйствени образомъ.

— „Новъ Отзивъ“, а слѣдъ него и „Новъ Вѣкъ“ съ цѣль да поиспини умръните тѣмъ лица г-нъ Г. Д. Великовъ и Ячо Брѣшляновъ отдаватъ тѣмъ инсперирането на нашия вѣстникъ, съ когото казаниятѣ лица нѣматъ нищо общо. Въ този случай всичките имъ инсинуаций сѫ „празна Мара, тѣжанъ била“. Нашия вѣстникъ исказва болките на населението и указва гибелните послѣдствия отъ склучените договори, безъ да му се даватъ наставления или упътвания, отъ когото и да било, още повече отъ г-на Великова или Брѣшлянова. Вѣстника ни се редактираше и тогава, когато казаниятѣ лица не бѣха въ Плѣвенъ, както и днесъ. При това нека бѫде извѣстно на редакциите на горните два вѣстника, че ние не получаваме отъ никого заповѣди, като платените редактори на тия два фондоеди и нѣмаме нужда отъ такива. Ние ратуваме противъ злото, което всички вече виждатъ и което ще съсипе хубавата ни България, за да се напълниятъ съ злато джобовете на нѣколко гешевари и гладници за власть и безакония министри. Това за свѣдение на казаниятѣ двѣ редакции.

— „Н. Отзивъ“, тая пачавра която се е обѣржало на домъ тѣрпомести и за пари служи всѣкому, печата ликоветѣ на бивши министри и лица, които по патриотизъмъ стоятъ на една не-досегаема висота за дюнмета, ала куцото конче Ионкинъ. Тая пачавра можеше да достави едно истинско удоволствие на бѣлгарските читатели, ако отпечаташе ликоветѣ на днешните прѣдатели, които заробихъ България на нѣмските банки и за нищожни цѣни, въпрѣки закона отъ 1885, че желѣзниците се експлоатиратъ отъ държавата, ги отстѣпахъ въ експлоатация на компанията на источните желѣзници. Тия портрети бихъ имали мястото си да красятъ страниците на „Н. Отзивъ“, та да има възможностъ мало и голѣмо, старо и младо да види, кои лица приготвили тая зла участъ на отечеството ни, а така сѫщо и мордитѣ на тия шайкаджийско полицейски кървави избраници, които вдигахъ рѣдъ и крака за приеманието на тия договори, чрѣзъ които се зароби България. Тѣ ще бѫдатъ по-дѣнни, защото бѣлгарски народъ иска да познава мутрите на тия, които, гладни за власть, бѣснуване и гешевти, станахъ подлога на... и нахлухъ на народа тоя тежъкъ и непоносимъ товаръ при условия най тежки и унизителни. Още по интересна ще бѫде тая група, ако тя се краси и съ образа на гайдаря на „Н. Отзивъ“ и притурката му „Фенеръ“, истинския виновникъ на всичкото зло въ Бѣлгария.

— **Смущенията почватъ.** Разсвирѣлътъ гладни за власть правителственни съ буйствата си станахъ вече нетърпими, населението, за да се избави отъ постоянни досади, прибѣгва до самозащита. На много мяста изъ отечеството има смущения, ние ще отбѣлѣжимъ нѣкои отъ тѣхъ. Тѣ сѫ отъ значение, защото властьта капитулира прѣдъ народа.

1) Въ с. **Златарица**, Еленска окolia, безъ всѣкакво основание полицията растурва общинскиятъ съвѣтъ и назначава за тричленна комиссия лица отъ най низка проба, каквито бѣха и отъ Плѣвенско. Населението не допушта по никакъвъ начинъ да се прѣдадатъ дѣлата на подобни безчестни хора. Дохожда окол. началникъ Тумпаровъ съ двама стражари самъ да прѣдаде дѣлата на тричленната комиссия. Населението се събира, обгражда общин. управление, началника се вижда на тѣсно, и, за да спаси кожата си, вмѣсто правителственната тричленна комиссия, поставя нова отъ бивши съставъ. Сутринта началника отива въ Тѣрново и вечеръта се връща съ сѫдебния слѣдователъ пакъ въ селото. Златарчени се събиратъ, заобикалятъ общинското управление и недопушчатъ никого, освѣнъ началника и своята тричленна комиссия отъ бивши съставъ. Началника се вижда побѣденъ, прѣдава дѣлата на новата комисия и се връща. Народа побѣждава узураторитѣ. Доблестното отстояване правата си имъ прави честь.

2) Въ с. **Фердинандово** сѫ станжало сбиванія. И тукъ безъ да се растурва общинскиятъ съвѣтъ назначаватъ се за 27 юни нови избори. На 18 Юни се съобщава на кмета официално, че общинскиятъ съвѣтъ се разтурва. Населението недоволно отъ това, че му се натрапватъ за тричленна комиссия въ общината лица, въ които нѣма довѣрие, не допушта на кмета да имъ прѣдаде канцелярията. Натрапениците се оплакватъ въ Пловдивъ и на 20 Юни една пияна шайка отъ бѣдѣлици и цигани прѣстига отъ Пловдивъ съ пловдивскитѣ приставъ. Шайката почва да тероризира и псува населението и да вика „долу“. Това ядосало Фердинандовци, които се хвѣрлятъ върху върху шайката и ѝ оишожаватъ. Съобщава се за това въ Пловдивъ и на другия ден сутринта дохожда едно отдѣление конни стражари. Порядъкътъ още не е установенъ и сѫ арестувани около десетина души опозиционери.

3) Въ Видинъ сѫ станжало страшни произшествия; говори се даже, че избухнала и революция, нѣ подробни свѣдения липсватъ. Минжата сѫбота сѫ станжало сериозни безрѣдници въ двѣ видински села. Полицията арестувала произволно нѣколко селяне и населението всичко отишло съ тѣхъ въ затвора и настоявало за освобождението имъ.

4) Прѣди нѣколко дена въ Опанецъ населението се събрало и безъ малко е щѣло да изхвѣрли новите си полицейско-шайкаджийски избранници. Благодарение благоразумието на нѣкои лица, натрапениците останали за малко врѣме на мястата си. Причината е кметътъ и негова помощникъ, честни хора отъ категорията на Марко Карабѣлювъ.

За кметъ въ това село е утвѣденъ Ангелъ Страчовъ отъ с. Биволаре, който прѣди година още е прѣписалъ всичките си имотъ на дъщер-

ря си, и сега не притежава нищо, а помощникъ кмета е Димитър Гачевъ, който по-рано въ битността си кметъ на Опънската община прѣзъ 1896 г. съ лъжливи свидѣтелства истегляше пари отъ земедѣлческата каса. Честни служители, наистина. Една и другия съдружини на честните притежатели на чуждата собственность, която по обичъ прѣскачащъ оборитъ имъ. Дѣржението на тия лица на чело на общинското управление на тая община е, дѣйствително, срамно.

Жителите отъ селото Г. Джбниковъ затворили чердата на Телишчи, защото пасъла въ горитъ, съгласно послѣдното обявление на централното либерално бюро, че се разрѣшава свободното пасъние въ горитъ за радославистите и стамболистите. Обаче Г. Джбничене като стопане, докарали добитъка въ селото си и го затворили. Управителя испраща два пъти стражари да освободятъ добитъка, обаче Г. Джбничени не се съгласили. Плѣвен. окр. управител, за да ги накаже испраща Луковитския окол. началникъ съ бодуши стражари и конни старши да освободи добитъка.

Своеволията на началника, псувиането и замянването на сѫщия и стражарите, чувствително обидѣли жителите на селото. Събирайте се всички жени и дѣца при обора, и когато началника дошелъ да пустне чардата, като го почватъ съ камане пукнали главите на стражарите, които съ началника си едва успѣли да избѣгатъ отъ удари на жените на обидените.

Достоенъ образцовъ урокъ и за другите села въ Плѣвен. окръгъ.

Правителството се старае да не се дава гласностъ на тия смущения, защото тъ показватъ до каква степень това натрапено разсипническо разбойническо правителство на Грекова е изгубило довѣрието въ населението. Пъкъ и когато се е ползвало то съ народното довѣрие? Кървавите избори доказаха това. Защото онова правителство, което си служи съ жестоки насилия при изборите и съ проливание на кръвта на избирателите изважда изъ урните своите натрапени кандидати, то не се ползува съ народното довѣрие.

Малко повече доблѣсть и у другите онеправдани данъкоплатци и това кръвнишко привителство ще се види оплюто и окончателно съсипано отъ народното прѣверение. Примѣритъ сѫ назидателни.

— Въ „Дѣржавенъ вѣстникъ“ брой 133 е напечатенъ приказа на Тодоръ Полубрѣзнишки, съ който глобява Искрецкия училищни инспекторъ Я. Ц. Брышлянова, съ половинъ заплата за 4 мѣсеси, защото билъ партизанстувалъ. Ако г-нъ Тодоръ Полубрѣзнишки имаше при сърдце интересите на учебното дѣло, и не искаше подвѣдомственитѣ му да партизанстуватъ, защо не уволни или наказа и ония върли партизани, които му дѣржатъ партизански рѣчи при посрѣдането му въ Трѣнъ, Дупница и другадѣ? Или тѣхъ не трѣбва да закача, защото били отъ „Нашите“. Че г-нъ Тодоръ Полубрѣзнишки е пристрастенъ и краенъ партизанинъ и като такъвъ гони душманите си (спорѣдъ Радославова), а повишава съпартизаните си, които по цѣли недѣли и мѣсеси бѣхъ зарѣзали училищата и ходѣхъ по селата да агитиратъ, както е случаи съ П. Николчова, това не подлежи на съмѣнѣние както и съ учителката, която се назначава слѣдъ испитите въ Варна и ще получава три мѣсесеца заплата, за да прави морски бани. Сопаджийска управия!

ИЗЪ ДОПИСКИТЕ НИ.

До Господина Редактора на в. „Плѣвен. Гласъ“.

Господине Редакторе,

Политическия развратъ, който е обхваналъ много отъ градовете, стана болесть и за селата. До като само чувахме за произвеждането на избори съ шайки и цигани, станахме свидѣтели на сѫщите и въ селата. Това е обща зараза за всичките села въ Плѣвен. окръгъ, защото наставленията излизатъ отъ едни и сѫщите развалени хора, но азъ ще се ограничих да дамъ гласностъ на нѣкакъ факти само за нашето село.

Съмето на деморализацията въ селата се пося веднага слѣдъ поемание властва отъ дворцовите министри — лакеи во-главѣ Грекова. Началото се почина съ заявления за растурванието на селските общински съвѣти, което послѣ стана дѣйствителност. Общините се растуриха и за тричленни комисии се поставиха лица, минжлото на които е такова мерзко, щото всички биха се погнусили. Отъ тая категория лица бѣ и назначената въ наше село тричленна комисия во главѣ Ангелъ Ненковъ, който въ качеството си на кметъ прѣзъ 1890 и 1891 г. бѣше злоупотребилъ 4000 лева, които едва до минжлата година исплати. Втория членъ въ тия комисии е лицето, което служи за посмѣшище на всички, и на когото сѫ прикачени най-неприлични епитети, по ради мръсните му дѣла.

Съ назначаванието на тричленната комисия се организираха и шайките. Починаха се прѣслѣдованията и побоищата съ цѣль да се сплашатъ избирателите и не се явятъ на изборите за 25-и Април и 9-и Май. Тия буйства се вършиха дѣни, а нощѣ шайките въоръжени съ кримкови пушки и тѣхните прѣводители А. Ненковъ и П. Цѣковъ ходиха да трошатъ по кѫщите, та дано нѣкаждѣ излѣжатъ жъртвите си, защото никой не смѣеше да излѣзе по кръчмите. Не говори празни приказки. Ето ви и факти:

На 21 Април, тая шайка ходи у Навелъ Филковъ и съ прикладите на пушките си почти издѣнни вратитѣ му. На 22 сѫщия прѣзъ нощта щѣхъ да избийтъ съ камъне Димитъ Кръстевъ и дѣцата му, които спѣли на двора; на 21 с. бихъ Георги Бояджиевъ съ камъне, като си вървѣлъ изъ улицата; на Димитъ Дамяновъ испочупиха провордите и стобора послѣдний и днес не смѣе да излѣзе по къра.

Тия своеvolия достигнаха до максималната си точка, особено прѣдъ деня на избора за общински съвѣтници. Въ него денъ стрѣляха съ залпове върху ми и едва съ бѣгство се спасихъ въ дюгена на Д. Дамяновъ. Тукъ прѣстоихъ цѣла нощъ блакирани. А въ деня на избора селото ни не прѣставляваше друго нищо, освѣнъ на село, което грабиши башибозуцитѣ. Изъ улицатъ гърмежи, хората не смѣятъ да си покажатъ главите на вънъ отъ пищѣнието на коршумите. Чардата стои въ село неискарана. Пищѣнието на коршумите, смѣсено съ ревътъ на добичетата, прѣдаваше една сърдцераздирателна картина, прилична по всичко на ония, авторите на които бѣхъ прѣди освободителната война, черкезитѣ и башибозуцитѣ.

Нека се знае, че автора на това положение бѣ бившия ни кметъ, който прѣзъ 1897 и 1898 година, като кметъ злоупотреби 15000 хиляди лева общински суми, и който разсхвърляше училищните бюджети по два пъти: едните суми прѣ

бираще бирника за нуждите на училището другите той за джеба си. Това е констатиранъ актъ. Този сѫщия е инициатора за истернието и на дѣдо ми Пенко Дамяновъ.

И при тая олелия, никой отъ опозиционните не бѣ допуснатъ да гласува и опозиционната листа не доби нито единъ гласъ. А пъкъ же ли да се допустне, че въ с. Г. Митрово нѣма нито единъ опозиционеръ? И при тия насилия пакъ авторитетъ на шайките не бѣ избранъ и отъ своите си хора. Пачо Цѣковъ Ангелъ Ненковъ останаха на сухо, защото имъ имъ съпѣртизани сѫ погнусихъ отъ тѣ.

При тия своеvolия и злупотрѣблението съ бирателните карти, и конституирането на бюро което просто се назначи, но не и избра, тѣ, витѣлственитѣ, спечелихъ избора отъ една съна, а отъ друга вѣчното прѣзрение на всички население на селото, безъ исключение.

Тия своеvolия продължаватъ и днесъ и могат да имъ дадете гласностъ, това прави да се мисли, че само въ градовете има тероръ и силия, но, че тоя въ селата е още по вандали. с. Г. Митрополия, 25/V 99.

Съ почитание: П. Пенковъ

Б. Р. Тая дописка, поради многото натрупане на материалъ въ редакцията ни, не може да се общува своеорѣменно, макаръ съобщениетѣ факти и да съставятъ цѣненъ материалъ за бѫдящия историкъ, който се заеме съ описание на тоя кървавъ Грековъ дославовъ сопаджийски режимъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЕ ПРИСТАВИ.

№ 9555

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на пъното двукратно публикуване настоящето въ „вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелариата ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недели имоти находящи се въ Махленското землище а и

1) Нива „Стрѣжарска ливада“ отъ около 1 и 2 ара оцѣн. за 35 лева 50 ст.; 2) Нива „Гандбрѣстъ“ отъ около 3 декара оцѣн. за 15 лева; 3) „Крушака Иотовъ“ отъ 4 дек. оцѣн. за 20 лева; 4) „Куловъ върхъ“ отъ 12 дек. оцѣн. за 60 лева; 5) „Монгоя геранъ“ отъ 2 дек. оцѣн. за 10 лева; 6) „Геранитъ“ отъ 10 дек. оцѣн. за 50 лева; 7) Нива дния върхъ“ отъ 10 дек. оцѣн. за 50 лева; 8) „Бояджийско“ отъ 32 дек. оцѣн. 256 лева; 9) Граница „Геранитъ“ отъ 1 дек. оцѣн. за 5 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Тодоръ и Цѣнови отъ с. Махлата не сѫ заложени продава по възисканието на Стояновъ Върбеновъ С-ие отъ Плѣвенъ за 131 л. и др. лихвите и разносните по инициатива листъ № 3089 на Плѣвенски Окол. Мир.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната

Разглѣжданието на книжата и наддаванието да става всѣки присъственъ денъ въ канцелариите гр. Плѣвенъ, 24 Юни 1899 год. Дѣло № 657
2—2 Съдеб. Приставъ: Хр. Ив. Мусевъ

№ 7763

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на пъното двукратно публикуване настоящето въ „вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелариата ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недели имоти находящи се въ Крушовското землище а и

1) Къща въ с. Крушовица отъ прости мати 4 отдѣления дворно място 2 дек. оцѣн. за 300 ст.; 2) Нива въ „Герания“ 5 дек. и 2 ара оцѣн. за 30 ст.; 3) Лозе на „Върха“ отъ единъ дек. оцѣн. за 20 ст.

Горните имоти принадлежатъ на Османъ М. отъ с. Крушовица не сѫ заложени продава по възисканието на Стояновъ Върбеновъ с-ие отъ гр. Плѣвенъ за 683 л. 18 ст. лихвите и разносните по испълнение листъ № 7022 на Плѣвенски Окол. Мировий съдъ

Наддаванието ще почне отъ първоначалната Разглѣжданието на книжата и наддаванието ще става всѣки присъственъ денъ въ канцелариите гр. Плѣвенъ, 20 Май 1899 год. Дѣло № 3
2—2 Съдеб. Приставъ: Хр. Ив. Мусевъ

Скоро-печатница на Димитровъ С-ие Игнатевъ — Ш